

„Oh, děkuji. To je od vás velmi pěkné“

Helen je zmatená. Strach zaplní každou buňku jejího těla. Její dlaň na sluchátku je zpocená. Proč jí ta Francouzka volá a gratuluje dva měsíce po povýšení? Co jí chce?

„Nevěděla byste náhodou, kde je Alex?“ řekne ta Francouzka stejně nevinným tónem.

„Nejspíš u sebe v Cambridge,“ odpoví Helen s úlevou, že otázka byla tak jednoduchá. „Mluvila jsem s ním před deseti minutami. Prý nemíní jít nikam ven, protože má chřipku.“

Tentokrát trvá ticho déle. Helen přemýšlí, jak zavěsit, aniž by to vypadalo nezdvořile.

„Před týdnem mě měl navštívit v Paříži. Nepřijel a ani mi nezavolał.“ pokračuje Marie velice klidným tónem.

Helen jakoby oněměla. Přála by si, aby mohla okamžitě přerušit tuto konverzaci. Nechce vědět, co její syn udělal. Nechce slyšet tu ženu plakat do telefonu.

Uplyne minuta, když se Francouzka zeptá:

„Myslíte, že se vašemu synovi dá věřit?“

V tu chvíli jakoby Helen zasáhl šíp přímo do srdce. Lehce se zasměje.

„No, je to můj syn.“ řekne.

KAPITOLA 5

1950

PANÍ WEINBERGOVÁ

„Nunuško, vstávej. Je tři čtvrtě na sedm.“

Nunuška nadskočila a otevřela oči. Babička jí třásla ramenem.

„Brýtro, Buniko,“ řekla ospalým hlasem.

Babička odešla kulhavým krokem z pokoje, pořád ještě měla špatnou nohu. Když se měnilo počasí, bolela ji také záda a klouby, hlavně když hodně přšelo, jako třeba na začátku jara. Elena se posadila na posteli. Přála by si, aby její pokoj měl nějaké okno, chtěla se dívat, jak je venku. Ale, jak říkala Bunica, měla už tak velké štěstí, že měla vlastní pokoj. Vstala, vzala ze skříně bílou halenku a tmavě modrou lněnou sukni, a šla za babičkou do pokoje, který taktéž neměl okna a kde bylo zaklíněné mezi zdí a postelí žehlící prkno. Bunica už měla nahřátou žehličku. Elena si naškrobila sukni. Brzy ucítila tu ranní vůni škrobu na horké žehličce. Oblékla se a babička jí pročesala vlasy, rozdělila tu kadeřavou zmeť na dvě poloviny, udělala z nich dva stejně dlouhé copy a zavázala je blankytně modrou stuhou. Tahala za ně silně, takže Elena musela zatnout zuby, aby nekňučela.

Bylo sedm hodin dvacet minut když odcházela, pytlík na svačinu v jedné ruce, kousek topínky v druhé, stravenky na oběd v kapse sukně a tlustý svazek ve francouzštině pod paží. Třásla se zimou. Halenka a sukničky byly na toto roční období příliš lehké. Snad bude za hodinu nebo dvě tepleji, až pořádně vyjde slunce. I když bylo šero, měla moc ráda tu ranní cestu v ulicích lemovaných stromy, které se už pokrývaly jemným zeleným listím. Byl pátek, ale venku už bylo rušno. Lidé venčili psy a matky spěchaly nakoupit na týden dopředu, dřív než se obchody vyprázdní.

Elena přešla přes náměstí Bucur Obor, kde bylo tržiště a dav tam proudil ze všech stran. Šla deset minut, než došla k řeznictví. Byla tam dlouhá fronta, i když obchod ještě nebyl otevřený. Zaujala místo na konci řady, posadila se na chodník a na kolena si položila Bídničky. Neznala sice všechna slova, ale znala jich dost na to, aby porozuměla ději. Zpočátku se jí ta kniha zdála nudná, ale zápletka se postupně stala natolik fascinující, že Elena za pomněla na vše okolo sebe. Vůbec si nevšimla, že řezník už přišel a zvedl roletu v obchodě.

„Hejbe se to. Postupuj,“ řekla jí paní, která čekala za ní a dotla se jejího ramena.

„Jé, promiňte.“

Rychle se zvedla a postoupila.

„Copak to čteš?“ pokračovala paní.

„Bídničky.“

„Ve francouzštině! Není to moc těžké?“

„Ne. Moc se mi to líbí,“ řekla pyšně.

„No, aspoň že máš takovou kvalitní duševní stravu.“

Konec pěkný, ale dávejte pozor na kontext – PD14, 15

PD8, 13 –menší posuny, ale neodůvodněné

Drobnosti v češtině ke korektuře